

# РЕШЕНИЕ

№ 38077

гр. София, 02.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в**  
публично заседание на 15.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Теодора Василева**

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3888** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ).

Производството е образувано по жалба на Г. И. М., ЕГН: [ЕГН], срещу решение за отнемане на разрешението за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие, с рег. № 229000-4012 от 20.02.2026 г., издадено от „за началник“ 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи, с което на основание чл. 153, т. 6 и чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОВВВПИ, е отнето разрешението за съхранение, носене и употреба № 20240945936 на огнестрелно оръжие и боеприпаси, собственост на Г. И. М., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [жк][жилищен адрес] – 1 (един) брой гладкоцевна пушка, марка „А.“, кал. 12, сериен № 59-N23YT-001965, за лов, и е разпоредено оръжието и боеприпасите, за които се отнема разрешението за съхранение и употреба да се предадат и останат на съхранение при домакин „Въоръжение“ в 05 РУ – СДВР.

Жалбоподателят иска отмяна на решението. В жалбата и чрез адв. Д. П. поддържа, че актът е издаден от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, без достатъчно фактически основания и в несъответствие с целта на закона. Възразява, че в решението не са посочени съдебният акт, с който е наложена мярка по Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН), и видът на мярката. Счита, че докладната записка не може да замести мотивите, тъй като е вътрешен документ, адресиран до друг субект, а не до него. Твърди и механично, несъразмерно приложение на чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОВВВПИ без индивидуална оценка дали достъпът му до оръжие създава риск. В

заседанието на 15.09.2026 г. процесуалният му представител поддържа тези доводи, не възразява срещу приемането на представените кадрови заповеди и заявява, че няма други доказателствени искания. Поискан е и е предоставен седемдневен срок за писмени бележки и представяне на практика на Върховния административен съд.

Ответникът – началникът на 05 РУ – СДВР, чрез главен юрисконсулт И. И., оспорва жалбата. В писмени бележки от 15.06.2026 г. и в съдебно заседание поддържа, че решението е издадено от компетентния по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално претендирания адвокатски хонорар.

С. градска прокуратура е редовно уведомена и не изпраща представител. В съдебно заседание на 16.06.2026 г. преди отмяна на хода, представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на оспорването.

След като обсъди доводите на страните, доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност и извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На Г. И. М. е издадено от 05 РУ – СДВР разрешение № 20240945936 за съхранение, носене и употреба на гладкоцевна пушка „А.“, кал. 12, сериен № 59-H23YT-001965, за лов, валидно до 03.07.2029 г. Данните за разрешението, оръжието, предназначението и срока се съдържат в докладна записка рег. № 140500-903 от 17.02.2026 г. и в оспореното решение и не са спорни между страните.

На 26.01.2026 г. Софийският районен съд, 86 състав, по гражданско дело № 1944/2026 г. издава Заповед за незабавна защита № 3657 по чл. 18 ЗЗДН. Производството е образувано по молба за защита на малолетното дете М. Д. Д. срещу майката на детето и срещу Г. И. М.. Въз основа на данните в молбата районният съд приема наличие на пряка и непосредствена последваща опасност за здравето на детето и налага спрямо двамата ответници мярката по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН – да се въздържат от извършване на домашно насилие спрямо детето. В заповедта е посочено, че подлежи на незабавно изпълнение и действа до издаването на заповед за защита или до отказа на съда.

С писмо от 27.01.2026 г. Софийският районен съд изпраща заповедта до 06 РУ – СДВР по местоживеенето на лицата, откъдето тя е препратена до 05 РУ – СДВР, в което М. е регистриран като притежател на разрешението. На 10.02.2026 г., след уведомяването му, М. предава в 05 РУ – СДВР пушката с посочения сериен номер. Предаването е удостоверено с протокол за приемане от същата дата. В протокола е отразено, че лицето е запознато с едногодишния срок по чл. 213, ал. 2 ЗОБВВПИ за прехвърляне на собствеността върху оръжието на лице с надлежно разрешение.

На 17.02.2026 г. младши експерт З. К. изготвя до изпълняващия длъжността началник на 05 РУ – СДВР докладна записка рег. № 1406500-903. В нея са индивидуализирани Заповед за незабавна защита № 3657/26.01.2026 г., наложената на М. мярка по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН, разрешението, видът и серийният номер на оръжието, срокът на разрешението и предаването на оръжието на 10.02.2026 г. Предложено е разрешението да се отнеме на основание л. 155, ал. 1, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ.

На 20.02.2026 г. комисар И. Д. К., подписал като „за началник“ на 05 РУ – СДВР, издава оспореното Решение рег. № 229000-4012. В мотивната част е отразено, че проверката установява налагана спрямо лицето през последните три години мярка по ЗЗДН, и е посочено правното основание по чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ. В разпоредителната част са индивидуализирани разрешението, собственикът, оръжието, калибърът, серийният номер и

предназначението му, както и мястото за съхранение.

Компетентността на подписалия решението се установява от приетите по делото заповеди Заповед № 513з-15360/18.12.2025 г. за заместване; Заповед № 8121К-13079/16.12.2025 г. на министъра на вътрешните работи; Заповед № 8121К-901/06.02.2026 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 8121К-5867/16.03.2026 г. на министъра на вътрешните работи.

Оспореният административен акт е връчен на М. на 04.03.2026 г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 16.03.2026 г.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на оспорения акт, чието право на свобода е непосредствено засегнато, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт и в 14-дневния срок по 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с основанията по чл. 146 АПК съдът не установява порок, който да обуславя отмяна на решението.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ началникът на районното управление на МВР е сред органите, които издават разрешенията за огнестрелни оръжия за физически лица, а по чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ отнемането се постановява от органа, издал разрешението. Заместването не прехвърля компетентността на друг административен орган, а осигурява упражняването ѝ от определено длъжностно лице при обективно отсъствие на титуляря. В случая се установява, че със Заповед № 8121К-13079/16.12.2025 г. на министъра на вътрешните работи комисар П. Й. М. – титуляр на длъжността началник на 05 РУ – СДВР, е временно отстранен от служба за срок два месеца. Със Заповед № 8121К-901/06.02.2026 г. срокът на временното отстраняване е продължен до 16.03.2026 г. включително, а със Заповед № 8121К-5867/16.03.2026 г. същият е възстановен на длъжността, считано от 17.03.2026 г. Поради отсъствието на титуляря директорът на СДВР със Заповед № 513з-15360/18.12.2025 г., издадена на основание чл. 43, ал. 3, т. 2 и ал. 4 ЗМВР, във връзка с чл. 33, ал. 2 от Правилника за устройството и дейността на МВР, възлага на комисар И. Д. К. – заместник-началник на 05 РУ – СДВР, да замества началника, считано от 19.12.2025 г. до отпадане на необходимостта. Към 20.02.2026 г. титулярят е временно отстранен и необходимостта от заместване не е отпаднала.

Следователно от Заповед № 513з-15360/18.12.2025 г. и трите кадрови заповеди се установяват както правното основание на заместването, така и причината и продължителността му. На 20.02.2026 г. комисар К. законосъобразно изпълнява функциите на началник на 05 РУ – СДВР, а доводът на жалбоподателя, че решението е издадено от некомпетентен орган е неоснователен.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа адресата, разпоредително волеизявление, индивидуализация на разрешението и оръжието и правното основание. Действително в самото решение не са изписани номерът и датата на заповедта за незабавна защита и не е възпроизведено съдържанието на мярката. Това обаче не води до липса на фактически основания по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В акта е посочен решаващият факт – че спрямо адресата през последните три години е налагана мярка по ЗЗДН. Решението е непосредствено предхождано от докладна записка рег. № 140500-903 от 17.02.2026 г., адресирана до решаващия орган и изготвена с предложение за отнемане на същото разрешение. В нея са индивидуализирани съдебната заповед, видът на мярката, разрешението и оръжието. Докладната записка е част от административната преписка и връзката ѝ с крайното волеизявление е пряка и несъмнена. Съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. по гр. д. № 3/1975 г. на ОСГК на ВС мотивите могат да се съдържат и в предхождащ акта подготвителен документ. Обстоятелството, че докладната записка е адресирана до административния орган, а не до жалбоподателя, съответства на предназначението ѝ на

вътрешен документ, с който длъжностното лице докладва резултатите от проверката и прави предложение до компетентния орган. Това не лишава адресата на крайния акт от възможността да разбере и оспори фактическите и правните му основания. Поради, което възражението за немотивираност, направено с жалбата, е неоснователно.

Не е допуснато и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Действително по преписката няма отделно съобщение по чл. 26, ал. 1 АПК за започване на производство по ч. 155 ЗОБВВПИ и покана по чл. 34, ал. 3 АПК за становище преди издаването на решението. Този пропуск не е съществен по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК. На 10.02.2026 г. М. е уведомен за съдебната заповед и за последиците за оръжието, предава пушката и подписва протокол, в който е отразен срокът по чл. 213, ал. 2 ЗОБВВПИ. Нито в жалбата, нито след запознаване с цялата преписка в съдебното производство той посочва конкретен относим факт или доказателство, което е могъл да представи пред органа и което би променило установяването на единствената материалноправна предпоставка – наложената на 26.01.2026 г. мярка по ЗЗДН. Правомощието по чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ е обвързано и при наличието на тази предпоставка органът не разполага с възможност да постанови друг резултат. В същия смисъл е Решение № 5112/12.05.2026 г. по адм. д. № 3250/2026 г. на ВАС, VII отделение, според което при отнемане на разрешение за оръжие формалното неспазване на чл. 26 и чл. 34, ал. 3 АПК не обуславя отмяна, когато дейността е източник на повишена опасност, въпросът не търпи отлагане и участието на адресата не би могло да промени задължителния правен резултат.

Решението е издадено при правилно приложение на материалния закон. Съгласно чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси не се издават на лице, спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по ЗЗДН. Член 155, ал. 1 ЗОБВВПИ предвижда, че при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2–8 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, който го е издал.

Заповед № 3657/26.01.2026 г. налага на М. мярка по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН – да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо малолетното дете. Между налагането на мярката и издаването на оспореното решение изтича по-малко от един месец, поради което е изпълнено изискването на чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ. Законът не разграничава мерките според това дали са наложени със заповед за незабавна защита по чл. 18 ЗЗДН или със заповед за защита след разглеждане на делото. И в двата случая съдебният акт налага мярка по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН. Заповедта за незабавна защита подлежи на незабавно изпълнение и поражда действие до издаването на заповед за защита или до отказа на съда, поради което административният орган не е длъжен да изчаква края на гражданското производство.

За приложението на чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ е достатъчен обективният факт на наложена мярка. Последващото прекратяване на производството по ЗЗДН, отмяната или отпадането на действието на незабавната мярка не заличават с обратна сила факта, че тя е наложена и е действала, а настоящият съд не е компетентен косвено да проверява правилността на преценката на районния съд по издаването на Заповед № 3657/26.01.2026 г.

Неоснователно е възражението, че органът е следвало да направи отделна оценка за личната опасност на М. и вероятността да създаде рискова ситуация с оръжието. Законодателят е извършил общата превантивна оценка чрез включването в чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ на лицата, спрямо които през последните три години са налагани мерки по ЗЗДН. Административният орган и съдът не могат да добавят непредвидено условие домашното насилие да е извършено с оръжие, мярката да е окончателна или да е установена конкретна бъдеща заплахата с притежаваното оръжие.

Трайното разбиране на практиката, че при установяване на обстоятелство по чл. 58, ал. 1, т. 2–8 ЗОБВВПИ органът действа при обвързана компетентност.

Това разрешение е съвместимо с правото на Европейския съюз. Член 5, параграф 1, буква „б“ от Директива (ЕС) 2021/555 допуска придобиване и притежаване на огнестрелно оръжие само от лица, за които няма вероятност да представляват опасност за себе си или за други лица, за обществения ред или обществената безопасност, а параграф 2 изисква разрешението да бъде отнето, когато условие за предоставянето му вече не е изпълнено. Член 3 от директивата допуска по-строги национални разпоредби. Съдът на Европейския съюз приема, че огнестрелните оръжия създават опасност не само за ползвателите, но и за обществото като цяло, поради което обществената безопасност е съществено съображение при режима за придобиването и притежаването им – решение от 3 декември 2019 г., Чешка република/Парламент и Съвет, C-482/17, EU:C:2019:1035, т. 57. Решението на Съда не разглежда конкретния национален тригодишен срок, но потвърждава допустимостта на превантивен разрешителен режим с повишени гаранции за безопасност.

Оспореният акт съответства на целта на закона и на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Отнемането на разрешението не е наказание за окончателно установено домашно насилие, а превантивна последица от законово определено обстоятелство, несъвместимо за тригодишен период с разрешената достъп до огнестрелно оръжие. При обвързаната компетентност органът не разполага с по-лека законова възможност, която да запази разрешението. С решението не се отнема собствеността върху оръжието в полза на държавата. Оръжието се съхранява по реда на чл. 213, ал. 1 ЗОБВВПИ, а собственикът разполага с едногодишния срок по ал. 2 да прехвърли собствеността на лице с необходимото разрешение, за което М. е уведомен при приемането му. Ограничението не надхвърля необходимото за защитата на живота, здравето и обществената безопасност.

От изложеното следва, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Не е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 1–5 АПК и жалбата следва да се отхвърли.

При този изход на спора и своевременно направеното искане на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на Столичната дирекция на вътрешните работи, като юридическото лице, в чиято структура е административният орган, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 102,26 евро.

На жалбоподателя разноси не се дължат.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административният съд – С.-град, III отделение, 66 състав

### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. И. М., ЕГН: [ЕГН], срещу решение за отнемане на разрешението за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие, с рег. № 229000-4012 от 20.02.2026 г., издадено от „за началник“ 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи. ОСЪЖДА Г. И. М., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: